

Že od začetka študija sem vedela, da želim del šolanja opraviti v tujini. Pri izbiranju gostujoče fakultete sem upoštevala več faktorjev — državo, ki me je zanimala, študijski program, jezik predavanj in življenjski standard mesta.

Odločila sem se za fakulteto Escola Superior de Comunicação Social v Lizboni. Šola je nastanjena na kampusu v Benfici, kamor te pripelje 20-minutna vožnja z javnim prevozom iz centra mesta, kjer sem sama bivala. Kampus združuje več fakultet, katerih večina je nastanjena v neposredni bližini druga druge, povezuje pa jih ploščad s parkom, kjer se študentje med odmori in pred ter po predavanji družijo, zato je življenje pestro tudi izven učilnice, spoznavanje vrstnikov iz drugih programov pa zato toliko lažje. Za to fakulteto sem se odločila, ker je nudila predmete, ki so me zanimali in jih na domači fakulteti nimamo. Tako sem skupaj z vrstniki s celega sveta sodelovala pri predmetih, ki so povezovali vizualne komunikacije z marketingom in novinarstvom. Moji profesorji so bili odlični predavatelji, vsak z znanjem iz različnih področij in z bogatimi izkušnjami iz svojih strok. Če te je zanimalo več, kot so nudila predavanja, so bili navdušeni, polni nasvetov in pripravljeni priskočiti na pomoč.

Pred začetkom semestra sem se udeležila intenzivnega tečaja portugalskega jezika, zaradi česar sem že pred prvim študijskim dnevom uspela ustvariti nekaj povezav in si našla družbo, s katero smo skupaj raziskovali portugalsko prestolnico. Lizbona je čudovito mesto, kulturno bogato in pestro z družabnim življenjem. Domačini so nepredstavljivo prijazni in umirjeni, vedno pripravljeni na pogovor in radovedni zakaj tujci tako radi zahajajo k njim. Tempo življenja se zdi počasnejši in

ljudje delujejo bolj sproščeni. V trgovinah brez razburjanja umirjeno čakajo v dolgih kolonah in hitro se naležeš njihove energije. Izogibajoč glavnim turističnim točkam se z lahkoto navadiš svojega okrožja in se kmalu počutiš domače. Za zajtrk si privoščiš dobrote iz majhnih pastelarij (slabše izgleda - boljša je!) ob večerih pa se povzpneš na enega izmed miradourov, iz kjer so sončni zahodi najlepši. Ulice so ozke, prenatrpane s stavbami in na las podobne druga drugi. Noge se hitro utrdijo in navadijo hoje v hrib, kajti ceste so razgibane in velikokrat precej strme, na vožnjo s kolesom pa lahko bolj ali manj pozabiš.

Moja izkušnja na izmenjavi se je obrnila v nepričakovano smer, saj smo zaradi pandemije že sredi marca nehali obiskovati pouk in bili kar naenkrat vsi primorani ostati doma. Druženje je bilo prepovedano, predavanja so potekala preko interneta in prvih nekaj tednov je bilo nepredstavljivo težkih. Vendar pa smo na to gledali kot na del izkušnje; vezi smo s sošolci ohranjali preko družbenih omrežij in po rahljanju ukrepov smo se kmalu spet družili v parkih in na plažah. Tudi srfanje na valovih je obvezen del portugalske izkušnje, ki ga je vredno izkoristiti!

Čeprav je bila moja zgodba precej okrnjena in oropana veliko zabavnih dogodivščin, izmenjavo priporočam vsem, ki o tem razmišljate in tudi tistim, ki mislite, da to ni za vas. Menjava okolja, pouk v tujem jeziku in spoznavanje vrstnikov, ki izhajajo iz drugačnih okolij, ti dajo ogromno širine in novih poznanstev, ki ostanejo tudi po vrnitvi domov.